

til det, saa er der igjen Andre, og dertil hører jeg, som idetmindste endnu ikke have seet saadanne Gjerninger af det ærede Ministerium, at vi troe at kunne følge det aldeles blindt, og man tør vel være berettiget til at troe, at der ogsaa udenfor denne Sal ere Meninger, som ere modsatte dem, der her ere udtalte til Fordeel for Ministeriet. Jeg skal, som sagt, ikke bebreide Noget, at han har Tillid til Ministeriet, men desuagtet forekommer det mig uforklarligt, at en saadan Tillid skulde kunne bevæge Noget til at sige Ja til det foreliggende Forsatningsudkast, naar han ellers anseer det for at være til Skade for Landet; thi det er uimodstigeligt, at dette Forsatningsudkast vil kunne komme til at overleve det nærværende Ministerium. Hvor lang Ministeriets Tid er, veed Ingen; det kan maafee falde førstegang, det første Rigsraad kommer sammen, det kan ogsaa overleve Rigsraadet, men den Fællesforsatning, vi her have under Behandling, indeholder Grundsætninger, som skulle gjenføres, og som ere bestemte til at lede ikke blot det nærværende Ministerium, men ogsaa tilkommende Ministerier. Det er et Udcast, som staaer i Strid med den Regjeringsmaade, der hidtil er bleven fulgt; det er utvivlsomt, at Udcastet og de Principer, der ligge til Grund for dets Dverførelse i Livet, maae føre til andre Conseqventer i tilbagegaaende Retning. Det er ikke vanskeligt at finde Exempler ogsaa i Danmarks Historie paa noget Lignende; andre af de ærede Medlemmer have henvist til Historien udenfor Danmark, jeg skal holde mig til vor egen offentlige Historie. Dagen leder Tanken hen paa den Lov, som maafee om meget kort Tid i mere end een Henseende vil kunne bruges som en Parallel til det Forsatningsudkast, vi idag ere isærd med at vedtage, jeg mener den Tryffelov, der udkom idag for 56 Aar siden. Denne Lov var et Tilbagestrid; men den daværende Regjering blev ikke staaende derved, der fulgte den ene tilbagegaaende Bestemmelse til Skade og Tort for det danske Folk paa den anden, og det varede halvhundredte Aar og derover, inden vi kom sammen her i denne Sal og slog den Lov ihjel, hvorved man den 27de September 1799 overleverede det danske Folks Uttringsfrihed til

Uilkaarligheden. Ogsaa dengang sagde man, at man frygtede den Frihed, der kun havde været kort; der var begaaet Misbrug, sagde man, og for at Pressen ikke skulde blive nævle Videnskabers Værktøi, og for at der ikke skulde indtræde skadelige Følger for den offentlige Ro og Almeenvellet, skulde Uttringsfriheden indskrænkes; men det blev ikke derved, det var et nyt Princip, der kom ind i Udviklingen, og det skulde forfølges. Det Samme vil see her ved denne Lov; det er ikke blot Udcastet, som vi her have havt under Forhandling, der i saa Henseende er klart nok, men vi have ved Siden deraf den høitagtede Premierministers Uttringer, og jeg troer, at de ikke kunne misforstaaes. Jeg troer, at de ere en tydelig Bedkjendelse af, hvad der i og for sig maa følge af Lovens Tilblivelse. Det er nemlig den, at Rigsraadet ogsaa vil faae en betydelig Indflydelse paa den danske Rigsdag, fordi Regjeringen for Rigets almindelige Anliggender og de særlige Anliggender er den samme, fordi Ministeriet i sin Handlemaade og i sin Sammensætning vil blive en Frugt af den Aand, der vil komme til at beherske Rigsraadet. Dersom det ikke var saa, hvad skulde da have bevæget den høitærede Premierminister til at omtale saadanne Loves Tilblivelse som den, han nævnte, vedkommende ikke blot Landbolovgivningen, men ogsaa Besfatningsforholdene som Noget, der var noget Farligt? Dersom man ikke havde faaet stærk Mistanke eller stærk Uvillie imod den almindelige Valgret, saa seer jeg i Sandhed ingen Grund til, at den høitagtede Premierminister skulde have sagt, at om end den almindelige Valgret ikke var bleven misbrugt her i Danmark, maatte den formodentlig have andre Grunde, s. Ex. Krigen, hvori vi vare indviklede i de første Aar, vi havde en dansk Rigsdag.

Under saadanne Forudsætninger, og jeg troer ikke, at deres Rigtighed med Føie vil kunne modstiges, er det mig uforklarligt, at det personlige Hensyn til Ministeriet skulde kunne være det Derveiende, det ene Bestemmende, naar der spørges, om man skal sige Ja eller Nei.